

Σπύρος Ρούμπας
Παναγιώτης Μαυροειδής

1. Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός είναι άδικος και επιθετικός και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου

Η ελληνική αστική τάξη συνεχίζει και αναβαθμίζει τη συμπόρευση με τα πολεμοχαρή σχέδια του αμερικανονατοϊκού ιμπεριαλισμού, επιδιώκοντας να αναβαθμίσει τον γεωπολιτικό και οικονομικό της ρόλο στην περιοχή. Η Ελλάδα έχει μετατραπεί σε μια απέραντη αμερικανονατοϊκή βάση. Συμμετέχει με πολύπλευρο τρόπο στον πόλεμο στην Ουκρανία. Η στρατηγική συμφωνία με τις ΗΠΑ επί ΣΥΡΙΖΑ και εν συνεχεία η συμφωνία για τις βάσεις με την ΝΔ, εμπλέκουν τον λαό σε μεγάλες περιπέτειες.

Η ελληνική άρχουσα τάξη έχει τις δικές της φιλοδοξίες. Η κούρσα των εξοπλισμών και η εκτόξευση των πολεμικών δαπανών στον προϋπολογισμό του 2022 είναι το έμπρακτο δείγμα της πρόθεσής της να μπει σε όλους τους ανταγωνισμούς στην περιοχή, παίζοντας κυριολεκτικά με τη φωτιά των πολεμικών αναφλέξεων. Συνεχίζει να διεκδικεί τη μερίδα του λέοντος από τους πόρους της Α. Μεσογείου, στηριγμένη στις πλάτες των «συμμάχων». Πρόκειται στρατηγική τυχοδιωκτική, επιθετική και ταυτόχρονα μυωπική και αδιέξοδη.

Η εργατική τάξη και ο λαός δεν έχουν απολύτως τίποτα να κερδίσουν από τον άδικο και αντιδραστικό ανταγωνισμό, που έχει στο κέντρο της την εξαγωγή νέων ορυκτών πόρων σε έναν πλανήτη που «φλέγεται».

Αγωνιζόμαστε για:

- Όχι στον άδικο και αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό των αστικών τάξεων. Μείωση των εξοπλισμών και στις δύο χώρες.
- Καμιά αλλαγή των ελληνοτουρκικών συνόρων χερσαίων ή θαλάσσιων. Όχι στις ΑΟΖ και στις εξορύξεις.
- Όχι στο ΝΑΤΟ, την ΕΕ, τους κάθε είδους «προστάτες».
- Κοινή διεθνιστική πάλη των εργατικών τάξεων σε Ελλάδα – Τουρκία – Κύπρο για την αποτροπή του πολέμου και την ειρήνη στην περιοχή με βασικούς πολιτικούς στόχους κρίκους α) την έξοδο Ελλάδας Τουρκίας από το ΝΑΤΟ και την μη ένταξη της Κύπρου σε αυτό β) Την έξοδο Ελλάδας – Κύπρου από ΕΕ και την μη ένταξη της Τουρκίας.
- Κοινός αντιιμπεριαλιστικός, αντικαπιταλιστικός, διεθνιστικός αγώνας των λαών, στην πορεία για την επαναστατική αλλαγή και στις δυο χώρες.

2. Όχι στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο (και από τις 2 μεριές) στην Ουκρανία

Ο πόλεμος στην Ουκρανία συνεχίζεται και κλιμακώνεται με όλο και μεγαλύτερη εμπλοκή των δυνάμεων του ΝΑΤΟ και της χώρας μας, με τον κίνδυνο της γενικότερης ανάφλεξης να έρχεται πιο κοντά. Η τάση στρατιωτικής εμπλοκής όλο και περισσότερων χωρών της περιοχής (Λευκορωσία, Πολωνία, σκανδιναβικές χώρες),τα ανοιχτά μέτωπα στα Βαλκάνια, αλλά και η αντιπαράθεση ΗΠΑ-Κίνας γύρω από την Ταϊβάν, το αποδεικνύουν.

Η αιτία για το πέρασμα σε μια νέα περίοδο πολέμων είναι η τεράστια όξυνση των αστικών και ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, με πυρήνα τη σύγκρουση ανάμεσα στις δυτικές δυνάμεις ΗΠΑ-ΕΕ-ΝΑΤΟ από την μια και τον υπό διαμόρφωση ευρασιατικό άξονα Κίνας-Ρωσίας και των συμμάχων τους από την άλλη.

Η όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών αποσταθεροποιεί περαιτέρω το σύστημα και εντείνει την τάση για αδυσώπητο ανταγωνισμό και κυριαρχία. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έχει αποδυθεί τα τελευταία χρόνια σε μια διαρκή επιχείρηση να ανασχέσει την άνοδο της Κίνας σε ρόλο παγκόσμιου ανταγωνιστή του, όπως το 2021 με τη σύμπηξη της συμμαχίας AUKUS (Αυστραλία, Βρετανία, ΗΠΑ). Οι κυρώσεις κατά της Ρωσίας **συνιστούν έναν μεγάλο οικονομικό πόλεμο τόσο σε βάρος της Ρωσίας, όσο και στο βάθος του ορίζοντα κατά της Κίνας.**

Ο κινεζικός καπιταλισμός από την άλλη, διεκδικεί όχι μόνο τον έλεγχο στον Ειρηνικό, αλλά και προσπαθεί να διεισδύσει στην Αφρική, στη Λατινική Αμερική, την Κεντρική Ασία, ακόμη

και στην Ευρώπη (δάνεια, έργα υποδομής, όπως ο «νέος δρόμος του μεταξιού», έλεγχος πρώτων υλών), ενώ απλώνει την στρατιωτική του παρουσία και αυξάνει εντυπωσιακά τις εξοπλιστικές δαπάνες του.

Η Κίνα και η Ρωσία είναι καπιταλιστικές δυνάμεις που διεκδικούν το δικό τους μερτικό στις ιμπεριαλιστικές μοιρασιές, ανάλογα με την ισχύ και τα συγκεκριμένα συμφέροντά τους. Η εισβολή στην Ουκρανία, η στήριξη του καθεστώτος Άσαντ, όχι μόνο απέναντι στον ISIS, αλλά και τον κουρδικό αγώνα, η στρατιωτική επέμβαση στο Καζακστάν και η πολύμορφη ενίσχυση της ευρωπαϊκής ακροδεξιάς, το αποδεικνύουν.

Η ανεξαρτησία της Αριστεράς απέναντι και στους δύο αντιμαχόμενους ιμπεριαλιστικούς πόλους είναι όρος για την πολιτική και ηθική της ύπαρξη.

Η Αριστερά πρέπει να σταθεί απέναντι και στις δύο αντιμαχόμενες πλευρές. Ο πόλεμος στην Ουκρανία είναι άδικος και ιμπεριαλιστικός και από τις δύο πλευρές. Τυχόν ταύτιση με το ΝΑΤΟ, όπως κάνουν ορισμένες δυνάμεις της ευρωπαϊκής Αριστεράς στο όνομα της «ρωσικής επιθετικότητας» και του «ουκρανικού λαού», οδηγεί στην υποταγή στο κυρίαρχο δυτικό ιμπεριαλιστικό μπλοκ και τις αστικές τάξεις των ηγετικών καπιταλιστικών κρατών. Τυχόν υποστήριξη της Ρωσίας στο όνομα του «μικρότερου κακού», του «αδυνατίσματος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού», οδηγεί σε ρόλο υπερασπιστή της βάναυσης επιθετικότητας και των εγκλημάτων της καπιταλιστικής Ρωσίας, της εθνικιστικής ιδεολογίας της σημερινής ρώσικης ηγεσίας.

Αγωνιζόμαστε για:

- Να σταματήσουν τώρα οι εχθροπραξίες. Έξω από την Ουκρανία η Ρωσία, να σταματήσει κάθε επέμβαση και επέκταση του ΝΑΤΟ και της ΕΕ στην Ουκρανία και την ευρύτερη περιοχή. Να αποφασίσουν οι κάτοικοι της Ουκρανίας για το μέλλον τους.
- Να παύσει κάθε εμπλοκή, κάθε συμμετοχή της Ελλάδας στον πόλεμο στην Ουκρανία και στα ιμπεριαλιστικά σχέδια. Να σταματήσουν οι ασκήσεις και κοινές επιχειρήσεις, στην Ελλάδα και έξω απ’ αυτήν, με τους μακελάρηδες των λαών. Κανείς φαντάρος έξω από τα σύνορα.
- Έξω οι βάσεις. Να κλείσει η Σούδα, η Αλεξανδρούπολη δεν θα γίνει εφαλτήριο πολέμου. Έξω οι Αμερικάνοι από Στεφανοβίκειο, Λάρισα και όπου αλλού. Ανατροπής της πενταετούς συμφωνίας με τις ΗΠΑ και της αντίστοιχης με Γαλλία.
- Να ακυρωθούν τα εξοπλιστικά προγράμματα – λεφτά για την υγεία, την παιδεία, τους ανέργους, τις κοινωνικές ανάγκες και όχι για όπλα.

- Έξω από το ΝΑΤΟ, όχι στον ευρω-στρατό, έξω από την ΕΕ.
- Δεν θα πληρώσουν οι εργαζόμενοι και ο λαός τους πολέμους του κεφαλαίου. Οι κυρώσεις πλήττουν πρωτίστως τους λαούς, να ακυρωθούν.

Με τους λαούς, ενάντια στους πολέμους του κεφαλαίου

Η επαναστατική αντικαπιταλιστική Αριστερά έχει το βλέμμα και τις ελπίδες της στραμμένες στην οικοδόμηση του μετώπου της διεθνούς εργατικής τάξης και των λαών, στους αγώνες σε όλο τον κόσμο απέναντι στους πολέμους του κεφαλαίου σαν την πραγματική απάντηση στην καπιταλιστική βαρβαρότητα σε Ανατολή και Δύση.

Στο γενικό φόντο της παγκόσμιας αντιπαράθεσης, αναζητείται η συγκρότηση του στρατοπέδου «των κάτω», της εργατικής τάξης, των φτωχών και καταπιεσμένων, που θα μιλήσει για «ψωμί, δουλειά, δημοκρατία, ειρήνη, διεθνή αλληλεγγύη των εργατών και των λαών» και θα αντιπαρατεθεί στη θυσία για καπιταλιστικά κέρδη, τις πολεμικές δαπάνες, την εθνικιστική τύφλωση και φανατισμό, τη μετατροπή των νέων σε κρέας για τα κανόνια του πολέμου.